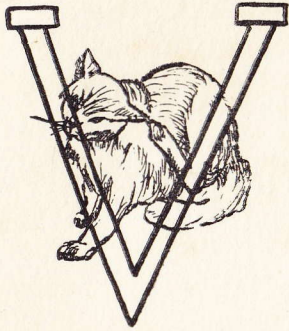

HOE ZWARTJE EEN WITJE WERD.

rienden, daar gaat Zwartje!" riep een jongen, die op de straat speelde met zijne maten.

— „Woont er hier dan een Zwartje?" vroeg Frits, een knaapje dat van eene andere stad gekomen was.

— „Ja," antwoordde Door. „Zie daar is hij. Hei, Zwartje, Zwartje!"

— „Is hij een neger?" vroeg Frits weer.

— „Wel neen, maar hij is altijd zoo vuil en daarom noemt ieder hem Zwartje. Hij heet eigenlijk Victor."

Zwartje was een jongen van tien jaar. Hij verdiende zijn bijnaam. Hij geleek wel een schouwveger. Dat kwam, omdat hij benauwd was van water en zeep. Wasschen! Brr, hij schrok reeds, als hij eraan dacht.

Victor liep snel naar huis. Die bende jongens kon hem nooit gerust laten. Als de kameraden

maar een tipje van zijn vuilen neus zagen riepen ze luid:

— „Zwartje, Zwartje! Pas op, hier is een plaske water!"

In Victors huis zag alles er vies uit. Zijne moeder was zoo smerig als haar kind. Wanneer men tot de vrouw zeide: „Ge moet u zelve en uwen jongen eens ferm wasschen. Het water valt toch uit de lucht en het kost geen en duit," weet ge wat ze dan antwoordde? Ze antwoordde:

— „Ik heb daarvoor geen tijd."

De vloer, de muren, de tafel, de stoelen, de kas, de bedden, alles was zwart, o zoo zwart. Foei, men werd kwalijk van er naar te kijken!

* *
*

Eens op een morgen lustte Zwartje zijne boterham niet.

— „Ik heb geen honger," sprak hij.

— „Hoe komt dat?" vroeg moeder.

— „Ik ben ziek."

— „Zijt ge ziek? En wat scheelt er aan?"

— „Ik weet het niet, maar toch ben ik ziek!" antwoordde Victor.

Hij legde zijn hoofd op de tafel.

Er was in huis maar een, die zich op tijd wreef en poetste: Minette, de kat.

En poes keek nu met hare oogjes naar Zwartje, alsof ze wilde zeggen:

— „Vriendje, ik weet wel wat u scheelt.”

Jammer genoeg kon ze niet spreken en haar „miauw, miauw” verstonden moeder en Victor niet.

Moeder was ongerust, omdat haar kind ziek was.

— We gaan straks naar den dokter,” zei ze. „Die zal u wel genezen.”

Een uurtje later stapte Zwartje aan de hand zijner moeder naar het gasthuis. Daar was een dokter, die de arme menschen voor niets hielp.

Moeder en kind moesten nog al lang wachten, want er was veel volk. Eindelijk kwam hunne beurt.

Ze gingen in eene groote kamer. De geneesheer zat in een zetel achter eene tafel.

— „Dag mijnheer de dokter,” zei moeder. „Mijn jongen is ziek. Wilt ge hem eens onderzoeken?”

— „Och, ik weet al, wat hem scheelt!” antwoordde de dokter.

— „Zijt ge zoo geleerd?” vroeg moeder verwonderd. „Ja, men moet toch een goeden kop hebben, om zoo in eens te zeggen, wat Victor deert.”

— „Wel neen!” sprak de geneesheer lachend. „Ieder kan dat seffens zien.”

— „En moet hij pillen innemen of een drankje?”

— „Bijlange niet! Er is maar eene remedie voor hem: water en zeep! Wasch hem eens ferm. Steek hem kopje onder in eene groote kuip, wrijf over zijn vel met een borstel, en dan zal hij rap beter zijn”.

„Moeder stond maar raar te zien.

— „En geen pillen of medicijnen? vroeg ze nog eens.

— „Water en zeep. Doe wat ik u zeg! Dag vrouwke.”

De dokter wees met zijne hand naar de deur. Dat beteekende: ge moogt vertrekken.

— „Bah,” dacht de man, „wat een vuil mensch en welk een zwarte jongen!”

Moeder en Victor kwamen weer thuis.

— Ik zal toch eens doen, wat de dokter gezegd heeft,” sprak de vrouw.

Zwartje begon te weenen.

— „Neen, neen! riep hij. „Ik ben bang van het water. En de zeep nijpt zoo in mijne oogen. Ik durf niet in de kuip.”

— „Dan wordt ge erg ziek en ge zoudt kunnen sterven. Ik zou niet weten, waar kruipen van verdriet.”

Moeder vulde een groote kuip met helder water. In het winkeltje haalde ze een kilo groene zeep.

Emma, de winkelierster, moest dat gauw aan hare geburen vertellen.

Denk toch eens, Zwartje's moeder was zeep komen koopen!

Victor schreeuwde als een mager varken. Maar moeder kleepte hem rap uit en plons 't manneke spartelde in het water.

Moeder nam een grooten borstel en nu begon ze te schuren, dat ze er van zweette. Dat was een werkje, ge moogt het gelooven!

In een, twee, drie was het water al smerig.

— „We moeten er weer ander in de kuip doen,” zei moeder.

En toen ging het weer: roef, roef — roef, roef, — roef, roef.

Stilaan kwam het witte vel voor den dag.

Moeder moest het water nog al eens ververschen.

Na een half uurtje kroop er geen Zwartje, maar een Witje uit de tob.

Victor moest nu zelf lachen.

Dan kreeg hij schoone kleeren aan het lijf. En waarlijk hij was genezen! Hij at wel vier boterhammen op.

— „Een propere jongen in een smerig huis, dat mag niet zijn!” zei moeder.

Eerst werden de muren gekuischt. De eene

emmer water na den anderen stooft over de steenen. Poes sprong dan verschrikt op een stoel, niet wetende, wat er toch gebeurde. Maar toen ze zag, wat hare meesteres deed, neep ze goedkeurend de oogen toe. Dat beteekende:

— „Ge verricht een goed werk.”

Wat had moeder het druk!

Na, den muur, kregen de meubels eene beurt en dan de vloer. Eindelijk waschte moeder zich zelve.

Nu blonk alles in huis. En Zwartje — o neen ik mis — Witje stond te lachen van plezier.

's Avonds kwam vader thuis. Hij bleef in het deurgat staan. Hij wist niet of hij wakker was of dat hij droomde. Dát zijn huis, zijne kamer, zijne meubelen! Hij kon het bijna niet gelooven. En zijne vrouw en Victor stonden daar zoo proper en net.

— „Dan moet ik mij ook eerst wasschen,” zei hij vroolijk.

De menschen bleven zindelijk. Victor werd nu niet meer Zwartje genoemd.

— „Hij heet voortaan Witje!” riep een der jongens.

En Victor was fier op dien naam. Altijd zorgde hij, dat hij „Witje” bleef.

Ja, ja, de dokter had gelijk gehad.

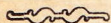
A. HANS
HOE ZWARTJE
EEN WITJE WERD

LODEWIJK OPDEBEEK Boekhandelaar-Uitgever
ANTWERPEN

A. HANS.

HOE ZWARTJE
EEN WITJE WERD
EN ANDERE VERHALEN.

TWEEDE DRUK.

BOEKHANDELAAR-UITGEVER
- - - - ANTWERPEN - - - -
-LODEWIJK OPDEBEEK-